

[Dohrmann]

get, meget forkert, og som følge deraf håber jeg, at dette forslag får lov til at dø i stilhed, indtil udvalget for forretningsordenen har truffet sin endelige beslutning, hvorefter folketinget forhåbentlig beslutter, at der bliver rejst rigsretssag mod samtlige ministre.

Maisted (FD):

Jeg vil begynde bagfra med at sige til hr. Dohrmann, at når der fra min side kun er taget én minister frem, skyldes det ganske enkelt, at de andre under alle omstændigheder går fri på grund af forældelsesfristerne. Der var kun to ministre, der var mulighed for at drage til ansvar i denne sag, og det var tidligere arbejdsminister hr. Svend Auken og eventuelt den nuværende arbejdsminister, fru Grethe Fenger Møller.

Men kommissionsdomstolen siger ganske klart, at den nuværende arbejdsminister ikke kan drages til ansvar, fordi uklarheden i cirkulæret udelukkende beroede på tekniske fejl. Domstolen finder imidlertid, at det må overlades til folketinget at vurdere betydningen af, at hr. Svend Auken ikke reagerede tidligere.

I den debat, vi havde i sin tid på grundlag af en forespørgsel, som jeg rejste dengang, blev det jo netop fremhævet, at man ikke kunne tage dem alle under ét, og at man måtte tage forældelsesfristerne i betragtning, ligesom man selvfølgelig også skulle kunne begrunde, hvorfor man ville rejse en rigsretssag.

Selve kommissionsdomstolen har på side 204-216 gennemgået hr. Svend Aukens embedsførelse, og det er selvfølgelig den, kommissionsdomstolen lægger til grund for sin udtalelse om, at folketinget selv skal vurdere betydningen af, at Auken ikke reagerede tidligere. Det var fru Lone Dybkjær, der efterlyste et bevismateriale. Det står på side 204-206. Af side 206 fremgår det klart, at allerede den 30. maj 1980 kendte daværende arbejdsminister hr. Svend Auken til sagen, men der sker intet, før vi når frem til den 13. april 1982. Der har været manglende lovhjemmel, og når det er særlig graverende med hensyn til tidligere arbejdsminister hr. Svend Auken, skyldes det jo også det vidneudsagn, som kontorchef Winther afgav i forbindelse med redegørelsen, som blev lavet af landsdommer Niels Larsen. Her har Winther

forklaret, at det jo var en socialdemokratisk regering, og at det almindelige indtryk var, at man ikke ønskede at foretage principielle ændringer i systemet, der kunne give vanskeligheder i forholdet mellem regeringen og arbejdsløsheds-kasserne og dermed fagforbundene.

Det syngs jeg indicerer klart og tydeligt, at den daværende arbejdsminister overhovedet ikke agtede at gøre noget ved sagen, men blot på skrømt fulgte den. Vi ved også, at det var Arbejdernes Landsbank, der fik glæde af hans handle-måde, og jeg fatter simpelt hen ikke, at man på noget tidspunkt vil kunne bruge en ministeransvarlighedslov, hvis man ikke i en sådan sag kunne prøve en ministers handlinger.

Der er altså tale om, at man på side 213 fastslår, at for de udestående renteproblemer ligger hovedansvaret alene hos ministeren, og at ministeriet burde have overtaget styringen af problemet. Også på side 213 siger man, at alt i alt var det i givet fald ministeren, der havde det endelige ansvar.

Hele vejen igennem har kommissionsdomstolen altså præcis sagt, at dette er en politisk sag, og at ansvaret ligger hos ministeren. Hvorfor skulle man ellers udtale sig, som man har gjort, at det skulle overlades til folketinget at vurdere betydningen af, at hr. Svend Auken ikke reagerede tidligere. Hvis man mente, at dette var uden betydning, og at folketinget overhovedet ingen sag havde her, er det klart, at man ikke havde formuleret sig på denne måde; så havde man sagt, at man ikke fandt, at der var nogen grund til, at folketinget overhovedet vurderede hr. Svend Aukens embedsførelse. Det har man imidlertid ikke gjort.

Der er altså klart ført bevis for, at daværende arbejdsminister hr. Svend Auken ikke har opfyldt sin embedspligt, og derfor bør sagen prøves ved en rigsret.

Da vi havde den sidste debat, blev det fremhævet – og det har justitsministeren jo også sagt i dag – at det ene og alene er folketinget, der skal tage en beslutning i denne sag; altså mener jeg, at jeg blot har fulgt kommissionsdomstolens henvisning og fremsat dette forslag, så folketinget kan tage stilling til selve sagen. Jeg håber, at forslaget, som er velbelyst i kommissionsdomstolen, og som efter min opfattelse ikke efterlader nogen tvivl om placeringen af ansvaret, hurtigt